

ЙОХАН

Над жертвата градинка вечерта
разпускаше коси от черен мрак.
Йохан открехна малките врата,
огледа уличната пустота
и вмиг прекрачи джрвения праг.

След него припна плачуща жена,
протегнала в ржцете си дете.
Но, озарен от бледата луна,
безшумно в тягостната тишина,
отмина той и всичко опусте.

По него джлго, джлго гледа тя,
далече впила поглед замечтан;
наоколо бе сжнна пустота
и само прибледнелите уста
нашепваха едвам: „Йохан, Йохан!“

А над Берлин, потжнал в ситен скреж
и лунни сребросинкави петна,
внезапно екна пжрвия гжрмеж
и ехото в безумний си летеж
раздра задремалата тишина.

След него втори, трети . . . ето вмиг
изтржпна в ужас снежният Берлин.
Нощта изпжлни се с гжрмеж и вик
и пламжжжт изви червен език,
блестящ на покривите кат рубин . . .